

## ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΟΜΗΡΟΣ

Ἄλκιμος κρείον, πάντων ἀρικείδετε λαῶν,  
ἦ τοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἔστιν αἰδοῦ  
τοιοῦδ', οἷος ὕδ' ἔστι, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδὴν·  
οὐ γὰρ ἐγὼ γέ τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι  
ἢ ὅτ' ἐυφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα,  
δαιτημόνες δ' ἀνὰ δόματ' ἀκουάζονται αἰδοῦ  
ἦμενοι ἐξείης, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι·  
σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων  
οἶνοχόος φορέησι καὶ ἐγγχείη δεπᾶσαι·  
τοῦτό τι μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶνα·  
(1, 2—11)

ΟΜΗΡΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ  
ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑΝ—B'

ἀλλὰ θεῶν μὲν δῶρα καὶ ἀχρύνεμοι περ ἀνάγκη  
τέτλαμεν ἄνθρωποι· ἐπὶ γὰρ ζηνὸς αἰχρύνει  
(κεῖται.  
(116—8)  
χοῖσα' ἀμβροσίη ὡς εἰ θεοῦ ἐγγεγαῶτα,  
ἦδὺ καταπνέουσα καὶ ἐν κόλποισιν ἔχουσα.  
(237—8)  
ὀδμή δ' ἱμερόεσσα θυγέντων ἀπὸ πέπλων  
σκίδνατο, τῆλε δὲ φέγγος ἀπὸ χοροῦ ἀθανά-  
(τιο  
λάμπε θεᾶς, ξανθαὶ δὲ κόμαι κατενήνοθεν  
(ᾧμος,  
αἰγῆς δ' ἐπλήσθη πυκινὸς δόμος ἀστεροποιῆς ὡς.  
(277—80)  
τοῦ δὲ κασίγνηται φωνὴν ἐσάκουσαν ἔλειπνῆν,  
κάδ' δ' ἄρ' ἐπ' εὐστρωτῶν λεχέων θόρον.  
(284—5)  
ἀγρόμενα δέ μιν ἀμφὶς ἐλούεον ἀσπαίροντα  
ἀμφαγαπαζόμεναι· τοῦ δ' οὐ μειλίστεο θυ-  
(μός.  
(289—90)  
Αἰ μὲν παννύχια κυδρὴν θεᾶν ἰλάσκοντο  
δεῖματι παλλόμενα.  
(292—3)  
αἰνότατον δ' ἐνιαυτὸν ἐπὶ χθόνα πολυβό-  
(τειραν  
ποίησ' ἀνθρώποις καὶ κύντατον, οὐδέ τι γαῖα  
σέρεμ' ἀνίει· κρύπτει γὰρ εὐστέφανος Δη-  
(μήτηρ)  
πολλὰ δὲ καμπύλ' ἄρορτα μάτην βόες ἔλκον  
(ἀρούραις,  
πολλὸν δὲ κρεῖ λευκὸν ἐτώσιον ἔμπεσε γαίη.  
(305—9)  
Δήμητρ' ἠήκομον πολυήρατον εἶδος ἔχουσαν.  
(315)  
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ γ' ἄκουσε βαρύνκτυπος εὐρύοπα  
(Ζεὺς)  
εἰς Ἐρεβος πέμψε χρυσόοραριν Ἀργεῖφόντην,  
ᾧφρ' Ἄϊδην μαλακοῖσι παραφάμενος ἐπέεσσιν  
ἀγνὴν Περσεφόνηϊαν ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος

ἐς φάος ἐξαγάγοι μετὰ δαίμονας, ὕφρα εἰ μή-  
(τηρ

ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα μεταλήξειε χόλιον.  
Ἐρμῆς δ' οὐκ ἀπίθησεν, ἄφαρ δ' ὑπὸ κεύθεα  
(γαίης  
ἔοσμημένος κατόρρυσσε λιπὼν ἔδος Οὐλύμπιοι.  
τέτμε δὲ τὸν γε ἄνακτα δόμον ἐντοσθεν ἔοντα  
ἦμενον ἐν λεχέεσσι σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι  
πόλλ' ἀεκαζομένη μητρὸς πόθοι.  
(334—44)

...ἐπεὶ μέγα μῆδετα ἔργον  
φθῖσαι φῦλ' ἀμενηνὰ χαμαιγενέον ἀνθρώπων  
σέρεμ' ὑπὸ γῆς κρύπτουσα, καταφθίνουσα δὲ  
(τιμᾶς  
ἀθανάτων. ἦ δ' αἰὼν ἔχει χόλον, σὶδὲ θεοῖς  
μίσγεται, ἀλλ' ἀπάνευθε θινώδεος ἔνδοθι νηοῦ  
ἦσται, Ἐλευσίνοσ κρηναὸν πολλέθρον ἔχουσα.  
(351—6)

μεῖδῃσεν δὲ ἄναξ ἐνέρον Ἄϊδωνεύς  
ὀφρῦσιν, οὐδ' ἀπίθησε Διὸς βασιλῆος ἐφετμῆς.  
(357—8)

ᾧΩς φατο' γήθησεν δὲ περίφρον Περσεφόνηϊα  
καρπαλίμως δ' ἀνόρουσ' ὑπὸ χάροματος· αὐτὰρ  
(ὅ γ' αὐτὸς

ροῖης κόκκον ἔδωκε φαγεῖν μελιηδέα λάθρη  
ἀμφὶ ἔνομησας, ἵνα μὴ μένοι ἦματα πάντα  
αὐθι παρ' αἰδοίῃ Δημήτρει· κIANOΠÉΛΩ.  
ἵππους δὲ προπάροιθεν ὑπὸ χρυσοῖσιν ὄχεσφιν  
ἔντυεν ἀθανάτους πολυσημάντωρ Ἄϊδωνεύς.  
ἦ δ' ὄχρον ἐπέβη, παρὰ δὲ κρατὺς Ἀργεῖφόν-  
(της

ἠνία καὶ μάστιγα λαβὼν μετὰ χερσὶ φίλησι  
σεῦε διέκ μεγάρον· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέ-  
(σθην.

ρίμφα δὲ μακρὰ κέλευθα διήνυσαν, οὐδὲ θά-  
(λασσα

οὔθ' ὕδωρ ποταμῶν οὔτ' ἄγχεα ποιήεντα  
ἵππων ἀθανάτων οὔτ' ἄκρες ἔσχεθον ὄρηϊν,  
ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῶν βαθὴν ἠέρα τέμνον ἰόντες.  
στήσε δ' ἄγον ὅθι μῖμεν εὐστέφανος Δημήτηρ  
νηοῖο προπάροιθε θινώδεος· ἦ δὲ ἰδοῦσα  
ἦξι' ἠύτε μαινᾶς ὄρος κατὰ δάσκιον ὕλης.  
(370—86)

Τέκνον μὴ γὰρ τί μοι σ(ὶ γὲ πάσσαο νέροθεν  
εἶουσα)

βρώμης; ἐξαύδα, (μὴ κεῖθ', ἔνα εἶδομεν ἄμ-  
(φω')

ὧς μὲν γὰρ κ' ἀνιοῦσα π(αρὰ στυγεροῦ Ἄϊ-  
δαο)

καὶ παρ' ἐμοὶ καὶ πατρὶ κελ(αινεφεί Κρονί-  
ωνι)

ναϊεταῖς πάντεσσι τετιμ(ένῃ ἀθανάτο:)σιν.  
εἰ δέ, πᾶσα πάλιν (σὺ γ') ἰοῦσ' ὑπ(ὸ κεύθεσι

γαίης)  
οἰκήσεις ὄρων τρίτατον μέρο(ς εἰς ἐνιαυτόν,)  
τάς δὲ δύο παρ' ἐμοὶ τε καὶ (ἄλλοις ἀθαγά)  
τοισιν.